

CIUTAT LACUSTRE

*El meu ofici és l'alegria
siga de nit, siga de dia.
V. Andrés Estellés*

D'ací assegut damunt la cresta isarda roquissera del penyal,
hi ha, sota els meus peus, una visió que m'ullprèn,
una vella i plàcida panoràmica de la vall,
que se'm mostra alegre, feliç, esplendorosa de colors,
rabejant una munió de llunyes cases,
formant un grup tot plegat alineat amb el llac.

Del subsòl, puntals enclavats al terra, sobresurten
per damunt de les humitats perennes dels aiguamolls,
i aïllant-se del terreny del ribatge fangós.
La visió de les cases-tallers ixent
al bell mig, amb unes particulars formes i colors,
que em meravellen.

Vull retre una remembrança
al quadre: "Ciutat lacustre" de Paul Klee,
pintor que creà l'obra artística i pedagògica
a la Bauhaus; fou l'inici d'un camí i far d'esperança,
d'on podem seguir el seu mestratge.

Artistes que treballen lluny de la fressa vilana
altri al mig de la voracitat urbana,
amb llars-tallers il·lusòriament similars
però totes elles particulars,
segons l'artista que hi respira.

Son significatives per a mi, per motius i èpoques
diferents de la meva pràctica artística.
Una vegada acabada la construcció de les obres,
observo amb satisfacció les cases arrengrades,
orgullós i cofoi penso en el bell ofici de paleta
que després d'una jornada de treball
pot gaudir de la feina ben feta.

Llavors recordo la poesia d'en Salvat Papasseit:

*"Hi ha oficis que són bons perquè són de bon viure,...
...sí ho volen
sense escales
pugen al capdamunt;
fan també balconades que hom veu la mar de lluny...
...Van en cos de camisa com gent desenfeinada!
Oh, les cases que aixequen d'un tancar i obrir d'ulls!"*

Mentre, vaig mentalment fent recompte de les peces:

"Petita casa de somnis". Al vèrtex de la muntanya roja,
hi ha un petit cub cubista blanc amb vistes vers l'horitzó del mar,
Mont-roig, a on retorno al cim per carregar energies.

"L'ermita". Un espai a redós del Vallès, a on Mompou es recloïa
amb els amics, i un solitari xiprer en senyal de benvinguda.

“La casa del sol naixent”. Una casa damunt un núvol a prop del sol a on Foujita conversa amb Modigliani, al paradís.

“Factory”. Al taller de Warhol, sense parets, en colors pops, sempre obert, tot filmat i fotografiat, no hi ha espai per a la intimitat.

“La casa d’hivern”. En els camps llaurats a l’estil Malevich, hi ha una llar, d’on surt un núvol de fum negre sobre fons blanc.

“Jardí privat”. Tàpies, parets negres exteriors per ocultar un jardí interior zen.

“Tevecasa”. Nam June Paik. Més que un taller és un estudi de muntatge de vídeos, l’antena és l’únic contacte amb l’exterior.

“Casa laberint”. Francis Bacon, penetrà al seu taller-laberint-caos-vida i se’n va sortir per morir lluny del seu espai caòtic.

“La casa de l’evasió”. Una casa sense sostre perquè Joan Miró veiés el cel i les seves constel·lacions de colors en èpoques grises, i una escala per poder evadir-se vers el seu propi món.

“La lluna de València”. Una simple barraca i una lluna per poder somiar i viure, per l’artista Miquel Navarro que crea edificis, grans ciutats, avingudes i palmerals. Molt mediterrani.

Em sento content, després d’aquests senzills, lúdics i petits homenatges, com un més d’ells, entre paletes i artistes.

Ja les obres finalitzades,
ara mateix escrivint aquesta reflexió
sobre la meva obra, i com a conclusió
tanco el cercle artístic-emotiu-personal,
d’aquesta declaració-confessió
amb il·lusió vers un esdevenidor futur.

*... i cadascú en allò que faça,
per a l’establiment d’un ordre,
la construcció d’un edifici,
allò que mirarem, feliços.*

*... Nosaltres podem fer el temps,
la construcció de l’edifici.”*

*V. Andrés Estellés
(del Llibre de les Meravelles)*

Martí Rom
Barcelona, 23 d’abril de 2012.